

**Goigs a la vida**  
**Premi de Poesia Flor natural**  
**José Bautista Bergés Vidal**

Lloar-vos vull, amb vostres goigs i penes.  
Cantar faré vostra essència estranya.  
Fatal lligam! Si no vos tenim, vida,  
cap cosa som. Mes res ens assegura  
que amb vós present l'alegrança s'atesta,  
puix que amargors i plaers s'amalgamen.  
Considerant vostra complexa natura,  
emprenc mon cant a tan sublim enigma.

Solament vós, la durada terrena,  
alguns albirs que sou única pensen,  
ràpid passeu, traure'n profit un deure.  
Un paradís, desitgen trobar altres,  
l'eternitat on l'amor senyoreja.  
I estant enmig podem trobar la fama  
que com espill nostres actes imita  
i ens fa record, acabat el breu viure.

Comence prest, el temps corre de pressa.  
Afer complex: visions molt diverses,  
no és cap tractat aquest ramell de versos.  
La terrenal vida alleuge amb la lletra  
i així també contra l'oblit batalla,  
puix escrivint sembre ma remembrança.  
Després del món corrent la pau anhele,  
car el millor goig és l'etern afecte.

### **Goigs a la vida terrena**

Puix que es presentarà el dia  
en el qual serà finida:  
exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

De causa misteriosa  
és vostra naturalesa.  
Cadascú fa sa defensa  
i sa teoria exposa.  
Qüestió dificultosa!,  
la resposta és discutida.  
Exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

Amb variada fortuna  
dons i béns són repartits.  
Mentre hi ha alguns beneïts,  
alguna cosa o ninguna  
rep la persona comuna  
sent ben poc afavorida.  
Exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

Diversa és vostra durada  
en funció de la gent:  
hi ha qui perdura breument  
i altres tenen llarga estada.  
Per nostres mals afectada  
fan que sigueu reduïda.  
Exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

D'una manera cruel  
en alguns casos sou tolta,  
car la maldat vos envolta.  
Teniu Sabor com de fel,  
quan arrancada d'arrel  
sou d'improvís extingida.  
Exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

El món cerca son plaer  
per fer-vos més passadora.  
Mes vigilar cal, alhora,  
puix un excés de deler  
fa del cor un presoner  
i vos torna més sofrida.  
Exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

Sou el sender tortuós  
pel qual transitant anem.  
Qui fora Matusalem!,  
per haver temps copiós  
i fer llarg traçat en Vós,  
fins que fóreu exhaurida.  
Exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

De vós tot el món es queixa  
i de l'infortuni es plany,  
mes per molt que semble estrany  
romanem dins vostra reixa.  
Solament algú vos deixa  
si és sa amargor molt sentida.  
Exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

Qualcú diu que esteu present  
per molts altres llocs distants,  
on hi ha altres éssers pensants.  
Endemés, hi ha qui és creient,  
que en cada ser recurrent  
moltes voltes sou sorgida.  
Exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

Pels problemes inquiets  
Ben poc vos assaborim  
i en el punt en què morim  
ens penedim d'aquests fets.  
Cal que no estiguem distrets  
Per tal de fer-vos fruïda.  
Exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

No considere ningú  
que mil anys ha de durar.  
Tot açò vindrà a acabar  
en l'instant menys oportú.  
De tots el final comú  
és l'espaventosa eixida.  
Exalcem amb alegria  
aquesta terrenal vida.

Puix que sou aquella via  
que pels vivents és seguida:  
exalcen amb alegria  
aquesta terrena vida.

### **Goigs a la vida de la fama**

Car vida la fama dona  
quan en el món ja hem finit:  
dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

Junt amb la vida terrena  
empreneu vostre camí,  
marcant a tots el destí.  
Vostra força ens encadena,  
fent dificultosa l'esmena  
al que vós heu decidit.  
Dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

Erreu amb vostra germana  
fins que arriba sa cloenda.  
Més continuat la senda  
per poc temps sou sobirana,  
puix el cor vos fa diana  
quan un adeu l'ha colpit.  
Dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

Els antics grecs i romans  
vos tenien per deessa,  
car amb vostra gran prestesa  
els successos dels humans  
expandiu a llocs llunyans  
amb vostre clarí brunyit.  
Dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

Poc ha de pesar l'albir  
de la gent desconeguda.  
Cal prear a qui sa ajuda  
sempre prest vol oferir.  
S'ha de privar que l'ahir  
siga causa del neguit.  
Dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

Amb la reputació  
beneïu o maleïu a tots.  
D'alguns exalceu els dots  
rebent adulació.  
Altres de repulsió  
tenen son ésser farcit.  
Dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

A vegades amb malícia  
es pretén fer oblidar  
a aquells que es van agreujar.  
Mes batallant amb perícia,  
la memòria propícia,  
amb raó, s'ha conquerit.  
Dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

Hi ha persones singulars  
que han deixat solcs en la història:  
uns per causa meritòria  
en molts cors tenen altars,  
altres són impopulars  
per son passat maleït.  
Dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

Pensa la humana natura  
que en morir tot ha acabat.  
En canvi, vós al finat  
li doneu nova figura,  
car una subtil textura  
al caduc cos ha suplít.  
Dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

Prenem en algunes ments,  
de vells records, l'aparença.  
Mes al cap de poc comença  
el temps a fer-nos absents,  
com fum guiat pels corrents  
nostre pas serà esvaït.  
Dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

De la mateixa manera  
que s'acaba nostra vida  
la fama serà finida.  
La darrereria severa  
és traspasar la frontera  
que ens duu de l'ésser al buit.  
Dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

Puix que una vida pregona  
deixa un record infinit:  
dissortada és la persona  
que s'esvaïx en l'oblit.

### **Goigs a la vida eterna**

Puix que sou nostra esperança  
d'encontrar un lloc millor:  
anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Difícil sou d'explicar:  
més enllà de la natura  
es troba vostra ventura.  
Sols la fe pot afirmar  
l'essència singular  
de vostre infinit fulgor.  
Anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Des d'antic s'ha discutit  
vostra insòlita existència  
bregant creença i ciència.  
Assumpte controvertit!  
Puix sou debat infinit  
amb contínua remor.  
Anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Certa gent en vós no creu  
opinant que sou falòries,  
fruit d'idees il·lusòries.  
Rebutjant qualsevol déu,  
més enllà d'allò que es veu  
no troben res amb valor.  
Anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Enmig de l'obscuritat  
feu llum com un ciri encés,  
puix l'esperança en vós és  
confort per al qui, fiat,  
acceptant son advers fat  
pensa en lloc superior.  
Anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Quan l'enyorança es fa forta  
i tornen als pensaments  
aquells que ja estan absents,  
darrere l'última porta  
trobar volem una escorta  
que ens abraone amb tendror.  
Anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Una conversa truncada  
que per fi té desenllaç,  
tornar a mirar la faç  
que ens cobria amb sa mirada.  
De la perenne jornada  
l'apreciable tresor.  
Anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Sol fulgent i esplendorós  
cap núvol en el paisatge,  
l'angelical habitatge.  
Clima ni fred ni bascós,  
on l'oratge no és plujós,  
per als cors pura dolçor.  
Anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Sou la llar celestial  
on tot el món té cabuda,  
puix la distinció es muda  
en acull universal.  
Té la igualtat lloc cabdal  
car ningú és inferior.  
Anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Nova terra de la Pau.  
Finesa amb la bona gent:  
son continu gaudiment.  
Acaronament suau.  
Lloc on l'ànima es complau  
estimant amb gran rigor.  
Anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Alegre vol de campanes,  
lleugera dansa agradosa,  
cordà sempre lluminosa,  
riallades jovençanes:  
immortals festes galanes  
celebrades amb primor.  
Anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.

Car cerquem una alegrança  
on sols prevalga l'amor:  
anhelem la benaurança  
d'una eterna germanor.